

ומר"ם, שכתוב בהם על פי ה'.
ומשום כבוד השכינה לא כתוב
במר"ם על פי ה'.

אבל בשרה כתוב בקרית ארבע.
הסוד של קרית ארבע בסוד עליון,
ולא על ידי אחר. בקרית ארבע,
ולא בנחש. בקרית ארבע, היא
חברון. שהתחבר דוד המלך עם
האבות, ועל כן לא היתה מיתתה
ביד אחר אלא בקרית ארבע.

בא ראה, פאשר הימים של אדם
התקיימו בדרגות עליונות, מתקיים
האדם בעולם. פיון שלא מתקיים
בדרגות העליונות, יוצאים
ויורדים למטה, עד שקרבים
לדרגה הזו שבה שורה המות. ואז
נוטלת רשות להוציא הנשמה,
וטסה העולם בפעם אחת ונוטלת
הנשמה, ומטמא את הגוף ונשארו
טמא. אשרי הצדיקים שלא
נטמאו ולא נשארה בהם טמאה.

ובא ראה, באמצע הרקיע נקשר
דרך אחד מביהיק, והוא נחש
הרקיע, שכל הפוכבים הדקים
כלם קשורים בו ועומדים בו תלי
תלים, והם ממנים [בצד] על מעשי
בני העולם שבסתר.

בדגמת זה כמה קבוצות מלאכי
דין יוצאות לעולם מזה הנחש
העליון הקדמון שהתפתח בו
אדם, וכלם ממנים בסתר מעשי
העולם, ומשום כך, בא אדם
להטהר - מסייעים אותו מלמעלה,
והסיוע של רבו מקיף אותו
ונשמר ונקרא קדוש.

בא האדם להטמא - כמה חבילות
של אורות מזדמנים לו, וכלם
[סובבים] שורים בו ומסוככים אותו
ומטמאים אותו, ונקרא טמא.
וכלם הולכים ומכריזים לפניו
טמא טמא, כמו שנאמר (ויקרא יא)
וטמא טמא יקרא. וכלם קשורים

אדם בר מש"ה ואהר"ן ומר"ם דכתיב בהו
על פי י'. ובגין יקרא דשכינתא לא כתיב
במר"ם על פי י'.

אבל בשרה כתיב בקרית ארבע, רזא
דקרית ארבע ברזא עלאה, ולא על
ידא אחרא. בקרית ארבע, ולא בנחש.
בקרית ארבע היא חברון, דאתחבר דוד
מלפא באבהו, ועל דא לא הוה מיתתה
בידא אחרא אלא בקרית ארבע.

הא חזי, פד יומין דבר נש אתקיימו בדרגין
עלאין, אתקיים פר נש בעלמא. פיון
דלא אתקיים בדרגין עלאין, נפקי ונחתי
לתתא עד דקריבו להאי דרגא דמותא שריא
ביה, וכדין נטיל רשו לאפיק נשמטא וטאס
עלמא בזמנא חדא ונטיל נשמטא וסאיב
ליה לגופא ואשתאר מסאבא. זפאין אינון
צדיקיא דלא אסתאבו ולא אשתאר בהו
מסאבותא.

ותא חזי באמצעות דרקיעא אתקטר חד
אורחא קסטריא ואיהו חו"א דרקיעא
דכל ככבין דיקיין פלהו קטירין ביה וקיימי
ביה תלי תליו, ואינון ממנן בסתירו (ס"א בסטירו)
עובדי בני עלמא.

בגוונא דא כמה חבילי טהירין נפקי
לעלמא מהאי חו"א עלאה קדמאה
דאתפתא ביה אדם, וכלהו ממנן בסתירו
עובדי (דף קכח ע"ב) עלמא, ובגין כך אתי בר נש
לאתדפאה, מסייעין ליה מלעילא, וסיועא
דמאריה סחרא ליה ואסתמר ואקרי קדוש.

אתי בר נש לאסתאבא, כמה חבילין
טהירין אזדמנו ליה. וכלהו (סחרו)
שריין ביה ומסחרין ליה ומסאבין ליה
ואקרי טמא, וכלהו אזלי ומכריזי קמי, טמא

טמא כמה דאת אמר, (ויקרא